

Hart-Slag

Joanne Carlton

Gratis eerste hoofdstuk

Dag 1

‘My best friend is the one who brings out the best in me.’

Henry Ford

1

Jasper

Op de laatste dag van mijn oude leventje stort mijn zorgvuldig gecreëerde wereld als een kaartenhuisje in elkaar. Duisternis sleurt me mee in zijn neerwaartse spiraal. Ik kom lijnrecht tegenover een vijand te staan die ik onmogelijk kan verslaan. Ik zag het einde niet naderen.

Ik ben Superman niet, wiens kracht hem altijd uit de gevaarlijkste situaties redt, ook al blijft kryptoniet het ultieme vernietigingswapen voor hem. Helaas ben ik slechts een gewone jongen, gekleed in jeans en T-shirt, zonder superheldkostuum. Een student die al maanden worstelt met een gigantische berg aan problemen door zelf veroorzaakte stress.

Ik ben achttien op de dag dat mijn oude leventje ermee ophoudt en er rotsvast van overtuigd dat ik elk detail van mijn leven onder controle had. Ik loog om mijn gebreken te verbergen. De enige echte waarheid is dat ik al maandenlang het eenvoudige feit negeer dat ik mezelf kapotmaakte. Niemand kan leven aan dit hoge tempo zonder de zware gevolgen ervan te dragen. Ik ben geen uitzondering op die regel.

Zoals ik al zei: Superman ben ik niet. Ik ben maar een gewone sterfelijke jongen. Mijn ziek hart werd mijn kryptoniet.

Vrijdagochtend start zoals elke dag, de laatste dag van het eerste semester. Morgen begint officieel de kerstvakantie. Ik ontwaak doodmoe rond zeven uur, met een lange dag voor de boeg. Net als de afgelopen maanden heb ik bijna de hele nacht doorgewerkt om mijn lessen voor te bereiden. Ik had ook nog een hoop taken liggen die ik te lang heb verwaarloosd.

Net als zovele andere nachten, bracht ik lange eenzame uren door op mijn kamer op de tweede verdieping van een klein studentengebouw op de campus van de prestigieuze Boulder University, Colorado. Het gebouw staat aan de ingang van het terrein. Ik deel het met een vijftiwintigtal medestudenten die allang lagen te snurken toen ik nog volop bezig was.

Iets voor drie uur stopte mijn brein met functioneren, waardoor ik over mijn boeken in slaap viel. Ik was toen nog lang niet klaar, maar mijn ogen hielden het niet langer vol. Vier onrustige uren slaap later ontwaakte ik met een pijnlijke nek en een gigantische hoofdpijn die meteen in een hardnekkige migraine evolueerde. Licht doet pijn aan mijn ogen; ik voel me misselijk. Een geweldige start van de dag dus. Pijnstillers vormen mijn ontbijt.

Ik negeer het knagende hongergevoel in mijn maag en graai moeizaam mijn boeken bij elkaar. Met tegenzin sleur ik mezelf de trappen af, wuif naar een paar vrienden en doorkruis de campus op de fiets die mijn vader me vier weken geleden schonk voor mijn achttiende verjaardag. Eerlijk gezegd haat ik de peperdure, onhandige sportfiets grondig. Het ongemakkelijke sportzadel pijnigt mijn achterwerk, terwijl de sportpedalen veel te smal zijn voor mijn dikke winterschoenen. Het ding doet in elk geval wat het moet doen: ik geraak ermee rond op de enorme campus.

Boulder University-studenten worden gevraagd om uit veiligheid hun auto's op de parkeerplaatsen voor de ingang van de campus achter te laten, waardoor je je enkel met fiets of te voet over het terrein kunt bewegen. Net als vele andere voertuigen staat mijn wagen geparkeerd voor mijn studentengebouw. Ik gebruik de auto enkel om boodschappen te doen, of om mijn ouders in Longmont te bezoeken. Mijn geboortestad is amper een halfuur verwijderd van Boulder, maar ik kom er vaak niet toe om naar huis te rijden. Alle kostbare tijd gaat naar mijn studies.

De lucht is grijs gekleurd, een vroege hint dat het vandaag een extreem winterse dag zal worden. Strengere winters zijn dagelijkse kost hier. Tegen valavond zullen alle wegen in Boulder ongetwijfeld gevaarlijk zijn door een dikke laag sneeuw. De temperatuur is de laatste paar dagen amper boven het vriespunt gekomen. Niet uitzonderlijk voor deze regio, waar de winter een eeuwigheid lijkt te duren. De bergen pronken statig onder een donkergrijze hemel. Het zal een moeizame uittocht worden voor de studenten die vandaag massaal naar huis reizen.

Winter en ik zijn geen beste vrienden. Het kost me door ochtendijzel al langer dan normaal om The College of Architecture, centraal gelegen op de campus, te bereiken. Ik ben een eerstejaarsstudent hier, met nog drie jaren na dit voor de boeg. De rit put me uit. De typische pijn in mijn borststreek die ik de laatste tijd regelmatig voel, negeer ik hardnekkig. Uitgeput laat ik mijn fiets achter in de stalling en stap het warme gebouw binnen.

Zes lange lessen en een povere lunch later, ben ik doodmoe. Voedsel smaakt me niet, dus doe ik niet veel moeite om uitgebreid te lunchen. Ik pieker over de komende, zware dagen, waar ik nog een berg werk dien te verzetten. Ik moet dringend een inhaalmanoeuvre maken ten opzichte van mijn medestudenten.

In tegenstelling tot de meeste van mijn studie- en huisgenoten, zal ik vanavond dus niet naar huis rijden om de komende weken gezellig bij mijn ouders in Longmont door te brengen. Mijn kerstdagen zullen al studierend gesleten worden in een vrijwel leeg studentengebouw. De enige andere achterblijvenden zijn twee medestudenten zonder noemenswaardige familie.

Dit jaar wacht mij voor het eerst geen vakantie rond de kerstboom. Voor mij doemen enkel grote stapels studieboeken op, samen met ellenlange examenvoorbereidingen en een massa taken die tegen januari af moeten zijn. Zelfmedelijden loert om de hoek. Ik moet mezelf tegenhouden om niet van frustratie uit te vliegen

tegen elke blijde persoon die ik op campus tegenkom. Zij hebben het ogenschijnlijk allemaal gemakkelijk, terwijl ik me door elke dag worstel. Waarom ben ik ooit weer akkoord gegaan met mijn ouders om deze helse richting te volgen?

Moedeloos wuif ik op de campus kort naar enkele bevriende studiegenoten en fiets naar The College of Medicine, gelegen aan de zuidkant van de campus, waar Sam studeert. Ook al voel ik me fysiek rot, toch ben ik net zoals altijd vastbesloten om mijn beste vriendin naar huis te begeleiden. Mijn dagelijkse wandeling met haar gaat voor alles. We zien elkaar tegenwoordig niet vaak meer, wat me enorm stoort. Onze levens zijn simpelweg te druk geworden. Dit dagelijkse halfuurtje samen is zowat het enige wat we tegenwoordig nog hebben. Ik mis de urenlange gesprekken die we vroeger hadden.

Sam woont op een halfuurtje wandelen van de campus, in een goedkoop huis dat haar beperkte budget toelaat. Mijn beste vriendin, het briljante zestienjarige brein, deelt de woning met twee andere meisjes, twee jaar ouder en een heel pak minder verstandig dan zij. Met hun drieën delen ze de huur en de kosten. Sam beschikt over de volledige zolderverdieping waar ze over een eigen badkamer heeft, twee slaapkamers en een piepkleine opslagruimte beschikt.

Mijn beste vriendin leeft van een volledige studiebeurs die ze won toen ze amper vijftien jaar oud was. Ze beëindigde haar middelbare studies in een recordtempo, waardoor ze op dezelfde dag als ik aan haar medische studies begon. Sam had eender welke unief in het land kunnen kiezen. Vele universiteiten vochten om haar te mogen begroeten als topstudente, maar ze verkoos Boulder. Zo kon ze in mijn buurt blijven. Sam kreeg het met wat onderhandelen ook nog voor elkaar om twee studiejaar te mogen combineren, nadat ze eigenhandig een ingenieus studieplan had uitgewerkt. Dat was haar voorwaarde toen de rector haar interviewde.

Sam wil geen kamer op de campus, ook al werd die haar gratis aangeboden. Ze verkiest bewust om niet in groep samen te hokken, omdat ze alle vorm van sociale contacten met studiegenoten haat. Ook fraterniteitsfeestjes zijn niet aan haar besteed. Ze bezit geen greintje empathie of enige sociale voeling. Ze zou niet eens weten wat te zeggen wanneer iemand met haar flirt. Geen wonder dus dat ze er kordaat voor kiest om haar avonduren al studierend door te brengen, om aan recordtempo door de universiteit heen te racen. Soms denk ik dat ze van plan is de jongste dokter te worden die ooit aan Boulder is afgestudeerd.

Aanvankelijk zag haar sociale begeleidster de huurwoning helemaal niet zitten omwille van haar prille leeftijd. Sam spande echter meteen de decaan voor haar kar om toch maar haar zin te krijgen. Mijn maatje krijgt altijd wat ze wil en dit is geen uitzondering. Ze had evengoed bij haar pleegouders in Longmont kunnen blijven wonen. Op een dik halfuur rijd je van Boulder naar Longmont met de bus. Sam lijdt echter aan extreme wagenziekte, waardoor ze nauwelijks in staat is het openbaar vervoer te nemen zonder na twee minuten te braken. Ze ondernam tot nu toe ook nog geen enkele poging om haar rijbewijs te halen.

Toen ze koos voor Boulder, liet ze prompt aan haar pleegouders weten dat ze zou verhuizen. Haar pleegmoeder Sarah stemde met tegenzin in, simpelweg omdat niemand mijn vriendin van haar doel afhoudt. Bovendien had Sam alles al geregeld achter Sarahs rug, zodat die geen inspraak kreeg in haar finale beslissing. Het feit dat ik ook in Boulder woon, maakt het wel wat gemakkelijker voor Sams pleegouders om haar keuze te aanvaarden. Bovendien is Longmont zo dichtbij dat Sarah hier binnen een uur kan staan bij mogelijke problemen.

Ik geef grif toe dat Sams aanwezigheid in Boulder mij wel helpt. Instinctief zoeken we altijd elkaar op, alsof we steeds weer tot elkaar aangetrokken worden. Zij geeft me mentale steun op slechte dagen.

Onze dagelijkse wandeling is het mooiste moment van de dag voor ons beiden. Wij zijn vrienden zonder romantische aantrekkingskracht. BFF's, weet je wel? Een relatie is wel het laatste waar wij beiden aan denken. Het gaat prima zoals het is.

Sam wacht op me aan de ingang van het universiteitsgebouw. Haar gezichtje licht meteen op wanneer ze me opmerkt. Zonder een woord te zeggen overhandigt ze me haar rugzak, waarna we samen in de richting van haar huis wandelen. We zijn zo op elkaar ingesteld dat we niet eens hoeven te praten. Soms leggen we deze wandeling volledig in stilte af, zoals vandaag. Op andere dagen praat Sam honderduit over professor A of dokter B, terwijl ik geamuseerd luister. Af en toe vertel ik haar een anekdote over mijn professoren, maar de laatste tijd heb ik mijn zin voor humor verloren.

Ik hou mijn fiets onhandig vast bij zijn stuur. Zoals altijd stoot ik mijn enkel verschillende keren tegen de rand van het pedaal, waarna ik binnensmonds hartgrondig vloek. Sam snuift luidruchtig, zonder commentaar te geven op mijn onhandigheid. Ze heeft me al meermaals gezegd dat onding stiekem om te ruilen voor een handigere fiets, maar dat durf ik niet.

‘Wanneer ga je eens toegeven hoe slecht je je alweer voelt vandaag?’ vraagt ze me, wanneer we haar woning naderen.

Verdikke, al die tijd dacht ik dat ze deze keer niets ging zeggen over mijn gemoedstoestand. Niet dus. Onze comfortabele stilte wordt verbroken door haar onvermijdelijke vraag. Sam concentreert zich op het plaatsens van haar voeten, waardoor ze mijn reactie niet meteen opmerkt. Ze heeft moeite om zich overeind te houden met dit ijzige weer. De strooidiensten hebben het moeilijk bij te houden. Er vallen met de regelmaat van de klok kleine sneeuwvlokken op het wegdek, die meteen aanvriezen.

‘Jasper? Heb je gehoord wat ik vraag?’

Sams opmerking doet me meteen in elkaar krimpen. De laatste maanden ben ik een expert geworden in het vakkundig omzeilen van elke opmerking die Sam subtiel maakt betreffende mijn gezondheid. Aanvankelijk had ik niet door dat ze me bewust viseerde, tot ze er sinds een aantal weken steeds meer op begon te hameren dat ik beter voor mezelf moest zorgen.

Ergens heeft ze wel gelijk, maar ik hoop nog steeds dat het enge gevoel in mijn borststreek vanzelf weer passeert. Wanneer Sam, medisch onderzoeker of toekomstig arts in opleiding, het gevoelige onderwerp van mijn kwakkelende gezondheid aankaart, stopt ze meestal niet meer. Vandaag heb ik echt geen zin in haar commentaar.

‘Ja, ik heb je gehoord. En ja, ik ben in orde,’ snauw ik.

Ze kijkt verbaasd op en valt hierdoor bijna als een kluns de stoep op. Mijn scherpe toon is ze niet gewend.

‘Wanneer ga jij me eens vertellen hoeveel tijd je nog in dat waanzinnige medisch onderzoek van je gaat steken?’ ga ik verder. ‘De laatste tijd zie of hoor ik je amper meer, Sam. Ik weet dat je van plan bent je research binnenkort naar die geweldige professor van je op te sturen, maar je overdoet het. Je studies combineren met dat onderzoek is echt gekkenwerk. Je kwijlt zelfs wanneer je over hem praat.’

Sam snuift, luidruchtig deze keer. Ze weet precies wat ik doe door op deze manier over haar werk te beginnen. Het onderwerp ontwijken, is in de afgelopen maanden een bedreven kunst geworden die ik vaak op mijn ouders uitprobeer.

‘Ik kwijl niet, dat doen enkel kinderen,’ wijst ze me subtiel terecht. ‘Stop met mijn vragen te ontwijken, Jasper. Je weet maar al te goed dat jij je grenzen ernstig overschrijdt. Zullen we het even over jóúw werk hebben? Hoelang is het al geleden dat je nog eens langer dan vier uur hebt geslapen? Ik weet heus wel dat je weer eens

tot een stuk in de nacht bezig was. Je ogen verraden je vermoeidheid.’

Hier kan ik geen zinnig antwoord op geven en dat weet Sam maar al te goed.

‘Je zou nu op weg moeten zijn naar huis om de kerstdagen met je ouders door te brengen,’ gaat ze bot verder. ‘Je doet zelfs geen moeite om de korte trip naar Longmont te maken. Zo ontwijk je weer eens de waarheid over hoe lastig deze studies voor je zijn. Zeg dan toch hoe graag je iets helemaal anders wilt doen dat deze keer niets met je vader te maken heeft!’

Ik word vuurrood. Mijn vader is mijn god. Ik doe alles voor hem, tot en met een richting volgen die ik absoluut verafschuw en waar ik rotslecht in ben. Dit is mijn beslissing. Sam moet zich daar niet mee moeien. Ik bijt op mijn lip om niet uit te vliegen. De laatste tijd word ik alsmaar kregeliger.

‘Komaan Jasper,’ gaat Sam zachter verder. ‘Je weet dat ik gelijk heb.’

Hete tranen prikkelen mijn ogen. Ja, Sam heeft een punt, maar ik wil er niet over praten. Zelfs niet met de enige persoon ter wereld die me beter kent dan wie ook. Ik heb mijn trots, weet je wel?

‘Het maakt niet uit,’ mompel ik gelaten.

‘Dat doet het wel,’ reageert Sam zacht. ‘Je leidt een leven dat je niet eens zelf koos, Jasper. Hoe kan dat er dan niet toe doen?’

‘Ik doe wat ik wil doen wel in mijn vrije tijd,’ antwoord ik zwak. *Als ik daar ooit nog de tijd voor vind.*

We stoppen aan het door de huisbaas verwaarloosde huis met de kapotte deurbel en gehavende voordeur. Voor het eerst ben ik blij dat we er zijn, zodat ik geen verantwoording hoef af te leggen voor mijn dwaze keuzes. Ik zie Sam doodgraag, maar ze kan me soms echt het bloed vanonder de nagels halen, ook al heeft ze een punt.

‘Kom je nog mee?’ vraagt ze, terwijl ze haar huissleutels opvist.

‘Vandaag niet. Ik heb een basketwedstrijd vanavond, nadat ik eerst een paar taken afwerk,’ mompel ik stuurs.

Sams ogen sperren wijd open, alsof ik stapelgek ben.

‘Ga jij nu echt nog basketten vanavond? In dit weer en in jouw toestand?’ reageert ze verontrust.

‘Wie zegt dat ik ziek ben?’ reageer ik bits.

‘Je stem, je ogen, je hele fysiek. Zelfs je stem klinkt doodmoe,’ merkt ze op.

‘Stop met me te behandelen als een kind, Sam,’ geef ik als weerwoord, omdat ze anders niet ophoudt. ‘Dit is mijn leven met de keuzes die ik gemaakt heb. Ik hoor en zie je morgen nog wel, tenzij je van gedachte verandert en toch besluit om naar Sarah en Mark te gaan. Zij snakken om kerst met je te vieren, ook al zie je dat zelf niet eens in.’

‘Nee,’ reageert Sam zacht, duidelijk aangedaan door mijn sneer, ‘maar bedankt dat je me er nog eens aan herinnert dat jij de koppigste van ons twee bent. Als je het dan toch altijd beter weet, zal ik voortaan mijn mond wel houden. Je bent van mijn gezeur af, goed? Ik hoor je nog wel.’

Sams teleurgestelde blik doet me meteen schamen. Wie ben ik in godsnaam? Ik ben niet deze persoon die anderen met opzet pijn doet, laat staan dat ik op deze manier bewust een van de belangrijkste personen in mijn leven zou willen kwetsen. Ik kan mijn woorden niet meer terugtrekken. Sam keert haar rug naar me toe en steekt al bevend haar sleutel in het slot. Ik hou haar tegen voor ze de deur kan dichtgooien. Tot mijn grote opluchting draait ze zich naar me toe.

‘Het spijt me, Sam, maar echt, ik voel me best oké,’ sus ik haar. ‘Tijdens de vakantie heb ik voldoende tijd om tussendoor te rusten en bij te slapen. Ik doe het kalm aan, beloofd, met mijn hand op mijn hart.’ Ze kijkt me nog steeds sceptisch aan, maar ik zie haar kalmeren. ‘Trouwens, vanavond is de laatste competitiewedstrijd

voor de winterstop, waarna we een week of drie stilliggen. Coach heeft me nodig vanavond en ik heb beloofd dat ik er zou zijn. Ik kan het heus wel aan.'

Sam geeft vrijwel meteen toe. Ze glimlacht toegeeflijk. Ze is er niet de persoon naar om lang boos op me te blijven.

'Beloofd dat het goed met je gaat?'

'Beloofd.'

Ik omhels haar en we beloven om morgen samen te lunchen, gezien we allebei bijna de hele kerstperiode in Boulder blijven. Ik ben vast van plan haar minstens eenmaal per dag behoorlijk te laten eten, iets waar ze zelf nauwelijks aandacht of geld aan besteedt. Daarnaast wil ik samen naar huis reizen om de kerstdagen bij onze families in Longmont door te brengen. Die belofte heb ik mijn ouders gemaakt en ik wil Sam hier niet moederziel achterlaten. Op tweede kerstdag reis ik hoe dan ook terug naar Boulder.

Mijn moeder zal ongetwijfeld haar uiterste best doen me zo lang mogelijk in Longmont te houden, maar dat zal haar niet lukken. Mijn vele inhaalwerk kan ik onmogelijk thuis doen zonder betrapt te worden door mijn vader. Die zou meteen beseffen dat er iets niet klopt en vervelende vragen gaan stellen. Als pa ooit te weten komt hoeveel ik nu al achtersta op mijn studiegenoten, zal ik schoorvoetend moeten toegeven dat ik niet goed genoeg ben om in zijn voetsporen te treden. Hij zal dan ook ontdekken dat ik in tegenstelling tot hem, deze intensieve studies eigenlijk niet aankan.

Ik blijf nog liever voorgoed hier dan de waarheid ooit uit te laten komen, ook al kwetst dit mijn moeder, die me liefst van al de hele vakantie thuis had gezien. Het doet me fysiek pijn mijn ouders zo te moeten teleurstellen. Mama had verwacht dat we tussen mijn examenvorbereidingen door gezellig met vrienden en familie konden afspreken, of dat we gewoon samen series konden bingewatchen, zoals vroeger. In tegenstelling tot mij, wil Sam bewust in Boulder blijven. Ook al is ze legaal nog steeds minderjarig,

in haar hoofd is ze allang een volwassene. Zij heeft geen behoefte aan mensen rondom zich. Enkel ik maak echt deel uit van haar leefwereld.

Sam wil niemand tot last zijn. Ze vindt zichzelf onbeduidend. Daarom gaf ze Sarah tijdens de zomer opdracht haar oude slaapkamer vrij te maken zodra ze naar Boulder verhuisde. Zo konden zij dan meteen een ander pleegkind in huis nemen, gezien Sam hen niet meer nodig had. In haar gedachten is Sam ook daadwerkelijk voorgoed vertrokken uit Longmont. Ik zie haar nooit meer terugkeren naar onze thuisstad, zelfs niet naar de mensen die haar jarenlang een warm thuis aanboden.

Toen Sam bot haar plannen aan Sarah duidelijk maakte, was haar pleegmoeder aanvankelijk te geschokt om te reageren. Daarna maakte ze haar pleegdochter subtiel duidelijk dat er voor haar niets veranderde, of Sam nu uit huis was of niet. In Sarahs hoofd is Sam nog steeds haar pleegdochter en zal dat voor eeuwig zo blijven. Het engelengeduld van die vrouw is ongelooflijk. Ze had evengoed tegen een muur kunnen praten.

Sam beseft niet dat Sarah er oprecht naar verlangt om haar in haar leven te houden, maar mijn vriendin maakt nauwelijks tijd om naar Longmont te reizen of haar pleegmoeder zelfs maar op te bellen. Alle telefoontjes komen eenzijdig van Sarahs kant. Nog steeds beseft Sam niet hoe erg de vrouw door haar afwijzing gekrenkt wordt. Sarah raakte erg gesteld op het wereldvreemde, hoogintelligente meisje dat ze vijf jaar geleden in huis nam. De blik in haar ogen telkens ze Sam ziet, zegt voldoende. Het feit dat er nog steeds geen ander pleegkind is gekomen, ook.

Wanneer Sarah naar Sam kijkt, is het alsof ze naar haar eigen kind kijkt. Wanneer ze met haar praat, kan je haar toewijding en zorg voor mijn beste vriendin horen in haar zorgvuldig gekozen woorden en stemintonatie. Naast mij is zij wellicht de enige persoon ter wereld die Sam perfect aanvoelt.

Mijn beste vriendin heeft slechts een beperkt aantal mensen rondom zich die echt om haar geven. Haar studiegenoten zijn minstens twee jaar ouder dan zij en hebben doorgaans geen respect voor haar briljante geest. Niemand snapt hoe haar brein werkt, of waarom Sam vaak zo bot is tegen haar klasgenoten. Niemand kan Sams gedachtegang echt volgen, net zoals zij het moeilijk heeft met het emotionele, vaak irrationele gedrag van de jongvolwassenen rondom haar. Het feit dat meisjes klagen over gebroken harten, of dat ze tranen met tuiten wenen bij een tragische film, stoort haar enorm. Ze begrijpt niet dat mensen zo emotioneel kunnen zijn, of waarom ze hun hart en lichaam zomaar schenken aan iemand anders.

Af en toe maakt ze hier dan ook snerende opmerkingen over, wat haar niet in dank wordt afgenomen. Ik vraag me regelmatig af hoe Sam het kan verdragen vrienden met me te zijn, gezien ook ik vaak erg emotioneel reageer. Bovendien sta ik op een ander intellectueel niveau dan zij. Aan de andere kant zijn er wellicht nauwelijks mensen die Sam echt kunnen volgen. Dat is het lot dat ze helaas moet dragen. Gedrag, dat gepaard gaat met haar uitzonderlijk hoog IQ.

‘Jasper, stop met dromen. Ik zie je morgen,’ wuift mijn vriendin me toe, voor ze de krakende voordeur beslist achter zich toegoit.

Dit is haar manier om me te zeggen dat ik moet ophoepelen, zodat zij zich volop kan concentreren op haar werk. Ik glimlach, totaal niet uit het lood geslagen door haar gedrag. Ik ben vergeven voor mijn woorden, zoveel is duidelijk.

Ik fiets door weer en wind naar mijn studentenverblijf, maar de inspanning wordt me bijna te veel. Met elke trap op de pedalen geraak ik steeds meer buiten adem. Het weer verslechtert. Dikkere vlokken en een felle wind maken het lastiger en trager om naar huis te fietsen. Een dik wit tapijt bedekt de straten aan een verhoogd

tempo. Strooiwagens hebben moeite om bij te benen. De bergen zijn niet meer zichtbaar door een laaghangende mist.

Wanneer ik eindelijk het studentenhuus bereik, voelt het aan alsof ik van binnenuit langzaam verstikt word. De extreme vermoeidheid die door mijn hele lichaam trekt, verzwakt me. Ik hou me vast aan de deurehendel om een nieuwe adem te vinden. Het wordt een moment lang zwart voor mijn ogen. Het kost me tijd om me te herpakken. Eenmaal binnen tref ik een troep gepakte en gezakte studenten aan die haastig afscheid nemen, klaar om naar huis af te reizen. Een aantal van hen gaan vandaag nog het vliegtuig op in Denver. Anderen nemen de trein of worden opgehaald. Jongeren rennen binnen en buiten met hun bagage.

‘Een topvakantie gewent,’ hoor ik ettelijke malen roepen, voor ik in de oorverdovende stilte van het gebouw word achtergelaten.

Plots ben ik alleen. De enkele medestudenten die samen met mij achterblijven, zijn nergens te bespeuren. We hebben zelfs geen afspraken gemaakt om de komende dagen samen tijd rond te brengen. Met een enorme zucht en een groeiend gevoel van zelfmedelijden, kijk ik moedeloos rond. Het gebouw lijkt helemaal anders nu het zo leeg is. Te leeg, te saai, te onpersoonlijk.

Ik negeer de piano in de grote hal waar ik wel eens een deuntje op speel en trek meteen naar mijn kamer. De deur valt achter me dicht. Ik verman me. Geen tijd voor zelfmedelijden. Ik koos er bewust voor om hier te blijven en moet er nu de moed in houden, wat er verder ook gebeurt. Mijn vrijwillige isolatie heeft als doel om me hier sterker uit te laten komen, om mijn vader aan het einde van mijn studies trots op me te maken. Dat is me alles waard, zelfs eenzaamheid.

Ik duw mijn verdriet beslist van me af en ga meteen aan de slag. Er ligt een pak taken op me te wachten die ik te lang heb uitgesteld. Een deel van deze immense werklast heb ik aan mezelf te danken, dat geef ik grif toe. Mijn gebrek aan interesse in deze verdomde

architectuurstudies zorgt ervoor dat ik nauwelijks aan degelijk timemanagement toekom. De technische lessen zijn té technisch en de natuurlijke inspiratie om aan de interessantste opdrachten te werken, ontbreekt me volledig.

Net daarom is alles blijven liggen, tot op het punt dat ik het niet meer uit kan blijven stellen. Ik weet nu al dat mijn opgeleverd werk niet op veel bijval zal kunnen rekenen bij mijn professoren, die van mij minstens evenveel kwaliteit als van mijn vader verwachten. Helaas ga ik hen moeten teleurstellen. Het enige wat ik kan doen, is voorkomen dat ik grandioos de mist in ga, zodat mijn vader niet merkt dat ik er niets van bak. Die motivatie zet me aan de slag.

Ik slaag er wonderwel in om behoorlijk wat werk te verzetten in het komende anderhalve uur. Dan herinnert mijn timer me dat ik dringend naar de basketclub moet vertrekken. Mijn instinct schreeuwt me toe dat ik best de wedstrijd van vanavond zou skippen, maar dat kan ik niet maken tegenover mijn teamgenoten. In de vorige wedstrijd heb ik het al genoeg verknoeid.

Met tegenzin pak ik mijn spullen bij elkaar en vertrek in de vallende sneeuw, zonder eerst een hap te eten. Ook al is die knagende hoofdpijn eindelijk weg, toch ligt mijn maag nog steeds behoorlijk in de knoop. Voedsel is wel het laatste waar ik nu aan denk.

Ik verlaat mijn kamer, zonder te beseffen dat ik vandaag niet meer terug zal komen.

Uitgeput zet ik me neer op een houten bank, mijn gezicht gericht naar het speelveld. Koud zweet druipt van me af. Ik vraag me af hoe ik in godsnaam de rest van de wedstrijd moet overleven na de ramp die ik van de eerste twee spelkwartieren heb gemaakt. We zijn nog maar halverwege.

De kleine groep toeschouwers, meestal Boulder-universiteitsstudenten, enkele buurtbewoners en wat ouders van

spelers, discussiëren luidruchtig over me, zodat ik het zelf kan horen. Ze vragen zich af wat er met de jongen is gebeurd die enkele maanden geleden meteen als vaste speler van het prestigieuze universiteitsteam geselecteerd werd. Eerlijk gezegd blijf ik zelf dat antwoord verschuldigd. Ach, ik ben te moe om me iets van hun vaak kwetsende opmerkingen aan te trekken.

Mijn oren fluiten; die vervelende hoofdpijn is terug en mijn lichaam beeft. De hele sporthal danst voor mijn ogen. Ik ben te bang om me te veel te bewegen, omdat ik zeker de grond op stuik als ik dat doe. Waarom zei ik niet gewoon af voor de wedstrijd? Ik had beter moeten weten.

Uiteraard weet ik precies waarom ik zo stom was hierheen te komen en alles wat ik nog in me had, te geven: ik was bang om mijn vader teleur te stellen. Mijn grote held is perfect in alles wat hij doet, ook al tijdens zijn studies. Hij was een Boulder-alumnus. Hij combineerde zijn zware architectuurstudies feilloos met een positie als topscorer binnen het prestigieuze universiteitsbasketbalteam.

Ik zou er alles voor overhebben om meer als hij te zijn. Om in staat te zijn dit moordende tempo op te houden, zonder zelfs maar met mijn ogen te knippen. Alle kracht ontbreekt me echter. Zelfs een stomme wedstrijd lukt me niet meer. Weer faal ik in alles wat ik doe. Ik zou wel kunnen janken.

'Jasper?'

Coach verschijnt plots in mijn beeld. Hij frons bezorgd. Hij plaatst zijn ene hand op mijn schouder, terwijl de andere beschermend tegen mijn knie aan rust. Stemmen en geluid vermengen zich rondom me in een kakafonie, waardoor het moeilijk voor me is om me op hem te concentreren. Ik doe een poging hem aan te kijken, maar ik slaag er nauwelijks in mijn hoofd op te tillen. Elke vorm van licht verblindt me. Die hardnekkige migraine is terug. Ik zou in mijn bed moeten liggen.

‘Ik riep je naam al enige tijd, jongen,’ zegt Coach bezorgd. ‘Gaat het?’

Hij gaat me op mijn donder geven, daar ben ik zeker van en ik kan het hem niet eens kwalijk nemen. Ik was rotslecht, waardoor de tegenpartij door mijn fouten meermaals scoorde. Gefluit en gestampvoet van het aanwezige publiek vermengde zich luidruchtig tijdens het tweede kwartier. De toeschouwers zijn gefrustreerd en ik ben de grote boosdoener. Mijn medespelers zijn ongetwijfeld ook kwaad op me, ook al hebben ze me nog niet over mijn abominabele spelgedrag aangesproken. Zij kunnen onmogelijk de aangerichte schade goedmaken. Aan het einde van het tweede kwartier stond ik zowat zielloos aan de zijlijn, alsof ik een nutteloze bijstander was die geen deel uitmaakte van het spel. Normaal gezien zou ik in het centrum moeten staan en prachtige passen moeten aangeven. Op goeie dagen scoor ik zelf meermaals. Vandaag is daar totaal geen sprake van.

Wat doe ik hier toch? Ik mis mijn ouders vreselijk. Ik had gewoon naar huis moeten gaan vanavond. Misschien moet ik toch mijn trots inslikken, Sams advies opvolgen en morgenochtend huiswaarts rijden om eens écht met hen te praten. De leugens worden me te veel. Wat is het ergste dat er kan gebeuren als ik mijn vader de volledige waarheid vertel, behalve dan het breken van zijn hart? Uitgeput sluit ik een moment lang mijn ogen, waarbij een allesoverheersende duisternis meteen overneemt. Een seconde lang zink ik weg, in een diepe, eindeloze put. Meteen word ik omringd door absolute stilte. Het volgende moment schudt Coach me ongerust, waarbij hij me terugbrengt naar het pijnlijke heden.

‘Jasper, gaat het echt wel, kerel?’ vraagt hij doodongerust. ‘Je ziet zo wit als een laken. Genoeg, ik trek je meteen terug uit de wedstrijd.’

Ik reageer verrast. Coach moet echt wel ongerust zijn om dit te doen. De afgelopen maanden reageerde hij vooral streng wanneer

iemand niet in zijn goede doen was. Bovendien heeft hij vandaag geen extra speler op de bank zitten, wat meteen ook betekent dat ons team helemaal geen kans meer maakt om te winnen. Nee, dat kan ik hun niet aandoen. Nog tweemaal een kwartiertje, dat moet ik toch halen?

‘Het gaat wel,’ hoor ik mezelf schor zeggen.

Coach kijkt me sceptisch aan.

‘Ik ben gewoon moe, Coach. Ik heb gewoon een paar zware weken achter de rug. Ik rust na de wedstrijd wel uit.’

Coach verstart wanneer hij me hoort toegeven aan mijn vermoeidheid. Ik laat mijn ware gevoelens zelden aan iemand zien, een vervelende karaktertrek waar ook Sam een grondige hekel aan heeft. Zij beweert dat niemand ooit echt doorheeft wat er op mijn lever ligt, zoals bij een expert pokerspeler.

‘Je hoeft echt niet te spelen, Jasper,’ zegt Coach vaderlijk. ‘Jij hoeft je heus niet verantwoordelijk te voelen voor de uitslag van de wedstrijd. Als het niet gaat, dan gaat het niet, alle begrip daarvoor. Ga douchen en ik breng je na de wedstrijd wel naar huis, goed? Ben je met de auto gekomen? Zal ik meteen even je vader verwittigen?’

Coach is een oude vriend van mijn vader. Ooit speelden ze in hetzelfde team. God, weer een probleem om aan de lange lijst toe te voegen, maar dat zijn zorgen voor later.

‘Ik kwam te voet en mijn vader is in Longmont,’ zeg ik dof.

Ik weet hoe mijn vader zal reageren als hij verneemt dat ik de wedstrijd heb verlaten. Hij zal me uithoren over de ware reden, tot ik de waarheid toegeef. Ik wil niet dat hij zich onnodig zorgen over me maakt. Hij heeft tegenwoordig al stress genoeg door die nieuwe werf in Denver, waar alles mis lijkt te lopen.

‘Te voet?’ vraagt Coach verrast.

Ik knik. Ik wilde geen risico’s nemen met mijn wagen of fiets in dit slechte weer, dus legde ik de kilometer naar het basketbalterrein in gure weersomstandigheden te voet af. Ik was buiten adem en die

zeurende pijn in mijn borst stak meteen weer de kop op. De pijnstillers die ik al weken met de regelmaat van de klok slik, helpen niets meer.

‘Coach, het gaat wel met me, echt waar. Ik zal je niet opnieuw in de steek laten,’ fluister ik zwak.

‘Maar Jasper, dat doe je toch nooit?’ reageert de man openlijk geschokt. ‘Waarom denk je dat in godsnaam? Je hebt me nog nooit in de steek gelaten. De enige die je op dit moment kwetst, ben je zelf, jongen. Je hoeft hier niet voor mij te zijn. Je moet enkel voor jezelf kiezen.’

Zijn toon verzacht, vergezeld door een frons op zijn voorhoofd, alsof hij het plots begrijpt. *Ik ben hier voor mijn vader*, wil ik hem zeggen, maar dat hoeft niet meer. Coach kent mijn vader. We delen een gemeenschappelijke affectie voor hem. Mijn bezorgdheid komt vanuit het feit dat mijn vader pas op latere leeftijd papa werd, toen hij allang de hoop had opgegeven. Ik ben zijn enige zoon en hij aanbidt de grond onder mijn voeten, maar tegelijkertijd neemt hij ook automatisch aan dat ik dezelfde dingen van het leven verwacht als hij. Zoals architectuur en basketbal. Niet dat ik hem ooit heb tegengesproken.

‘Jasper, zeg me wat jij wilt,’ dringt Coach aan.

Het zou zo gemakkelijk zijn om nu te zeggen dat ik gewoon naar huis wil gaan en voorgoed wil stoppen met spelen, maar zover komt het niet. Een scherp fluitsignaal kondigt de start van het derde kwartier aan, waardoor ons gesprek abrupt eindigt. Mijn teamgenoot Tom, tevens een goede vriend van me, trekt me overeind voor Coach nog iets kan zeggen. Hij is zich van geen kwaad bewust.

‘We hebben je nodig, maatje,’ zegt Tom met een vriendschappelijk klopje op mijn rug. ‘We zijn een team en we blijven er samen voor gaan, zoals altijd. Je hebt een dipje, meer niet. Niemand is kwaad op je.’

Ik kijk mijn teamgenoten aan die zich beschermend rondom me verzamelen. Zo willen ze me stilzwijgend meedelen dat ik het niet verknoeid heb. Ik krijg een hand toegereikt die ik dankbaar aanvaard. Ik maak nog een kans de schade te herstellen. Ik negeer Coach, strek mijn schouders beslist en herpak me voldoende om er nog een laatste keer volledig tegenaan te gaan. Intussen negeer ik straal de trillingen in mijn handen of de manier waarop mijn benen onzeker onder me schudden. Als ik me focus op wat van me verwacht wordt, lukt het me deze keer misschien wel om degelijk te spelen. Nog twee kwartier te spelen. Daarna ga ik meteen mijn bed in en slaap ik bij, tot ik voldoende van mijn oude energie herover.

Aanvankelijk gaat het een stuk beter. Tijdens het begin van het derde kwartier slaag ik er zelfs in om tweemaal te scoren en goeie passen door te geven aan de anderen. Het team zit weer op het juiste spoor. Mijn teamgenoten grijnzen breed. Alles is vergeven en vergeten wanneer het publiek de goeie sfeer overneemt. Mensen fluiten. Er heerst weer hoop binnen het Boulder-team en zijn toeschouwers.

‘Ga ervoor, Jasper!’ roept een vrouw luid.

Ik voel me gesterkt door de mentale steun en gooi me nog meer in de strijd. Met twee duimen in de lucht haast ik me naar het midden van het speelveld. Het lukt me wonderwel om me te smijten. Onze concurrenten voelen meteen aan dat ik terug in mijn oude ritme zit en richten hun aanvallen doelbewust op mij. Een harde stomp tegen mijn onderrug gooit me ruw op de grond. De scheidsrechter fluit, de aanvaller mompelt een zwakke verontschuldiging en draait zich weg met een vuile grijns op zijn gezicht. Hij stopt met grinniken wanneer, momenten later, mijn vrije worp recht in de basket gaat. Het publiek joelt opgetogen. Ik leef secondenlang op wolkjes.

De tweede keer dat een rivaal zich tegen me aan gooit, vang ik slechts een glimp op van de brede student die me bewust uitkiest.

Hij duwt met beide handen tegen mijn ribben, waardoor ik achterwaarts vlieg. Met een smak kom ik op mijn rug recht en blijf versuft liggen. Een moment lang weet ik niet waar ik ben. Mijn longen schreeuwen om lucht wanneer dat verstikkende gevoel terugkomt. Het voelt aan alsof ik stik.

Ik rol me op mijn zijde en worstel zo tegen de plotse paniek die mijn hele lichaam een moment lang overneemt. Het wordt heel even zwart voor mijn ogen. Lucht fluit door mijn tanden wanneer ik met open mond naar adem hap, terwijl ik mijn armen rond mijn middel druk. Langzaam trekt het zwart in mijn vizier weg. Mijn aanvaller trekt me geschrokken overeind, met een gemeente verontschuldiging. Ik zit op de grond, met zijn hand bezorgd op mijn rug.

‘Sorry, ik wilde je echt niet zo hard raken. Gaat het, man?’ vraagt hij, duidelijk aangedaan.

Ik slaag erin te knikken, hoewel het me al mijn wil kost om zelfs maar rechtop te zitten. Wanneer hij me op mijn voeten trekt, wiebelen mijn benen als een gek, maar ik blijf staan.

Coach rent onmiddellijk naar zijn collega en tiert luidkeels over het gebrek van respect dat zijn team toont tegenover ons. Voor we het weten, ontstaat er een schreeuwfestijn op het veld. Enkele concurrerende spelers beginnen zich in de discussie te mengen en vallen mijn teamleden verbaal aan, maar zij happen niet toe. De coach van de tegenpartij noemt mij een dramaqueen, waarna Coach zijn vuisten balt, klaar om de andere man bij de kraag te grijpen. Het bezoekende team staat bekend om hun vuil spel, maar deze keer zijn ze te ver gegaan. De scheidsrechter komt tussenbeide en houdt beide mannen tegen voor ze elkaar letterlijk in de haren vliegen.

Intussen verzamelen mijn teamgenoten zich bezorgd om mij wanneer ze beseffen hoe moeilijk ik het heb om weer op adem te komen. Voorovergebogen snak ik nog steeds naar lucht. Ik voel een

hand op mijn rug, een andere op mijn schouder. Langzaamaan lukt het me om mijn hoofd te klaren.

‘Ik weet niet wat er met jullie aan de hand is vanavond, maar als dit zo verdergaat, blaas ik de wedstrijd af, begrepen?’ snauwt de scheidsrechter naar de tegenpartij en hun coach. Vervolgens draait hij zich in mijn richting. ‘Gaat het?’

‘Ja,’ pers ik eruit. De zoveelste leugen.

De coaches keren terug naar hun zitjes, maar het ruziën is nog niet voorbij. De twee mannen blijven elkaar staalharde blikken toewerpen. Het publiek reageert onrustig en begint te stampvoeten. Een nieuw fluitsignaal kondigt het vervolg van de wedstrijd aan. Alle spelers nemen hun plaatsen in.

De wedstrijd gaat onverbiddelijk verder. Nog een tweetal minuten voor dit kwartier afgelopen is, merk ik op de klok. Twee minuten te veel, wat mij betreft. Ik ben vastbesloten het vierde kwartier op de bank uit te zitten. Die pijnlijke valpartij heeft me gekraakt. Ik wil naar huis, mijn bed in. Geen enkele stap kan ik nog opbrengen. Ik ben kapot. De spelers rondom me rennen heen en weer, maar ik sta roerloos aan de zijkant van het veld.

Koud zweet bedekt opnieuw mijn gezicht en lichaam. Elke haar op mijn lichaam staat recht; ik zie de wereld in het dubbel. Het beeld voor mijn ogen vertroebelt opnieuw. Het lawaai in de sporthal neemt toe. De opgehitste menigte tiert en fluit wanneer een jongen van de tegenpartij scoort. Het snerpende geluid trekt als een mes door mijn hoofd. Ik panikeer wanneer zwarte vlekken voor mijn ogen me verblinden. Panisch van angst wrijf ik met beide handen over mijn gezicht. Dit gaat compleet mis.

Een nieuwe, snerpende pijn snijdt door mijn linkerschouder en borst. De pijn is erger dan wat ik ooit eerder gevoeld heb. Mijn fysieke grenzen werden compleet overschreden. Mijn lichaam waarschuwde me meermaals dat deze wedstrijd een stap te ver was, maar ik negeerde koppig elk signaal. Mijn hand drukt instinctief

tegen mijn hartstreek en tracht zo de extreme pijn die door me heen gaat, te kanaliseren. Ik krimp in elkaar wanneer een nieuwe, vlijmscherpe scheut in mijn lichaam de wereld rondom me stopt. Ik ga met een kreun door mijn knieën en leun voorover, met een hand op de grond gesteund. Mijn longen gaan op zoek naar een volgende ademhaling. De scherpste pijn van allemaal sleurt me mee in de afgrond.

Coach schreeuwt mijn naam wanneer mijn benen het eindelijk volledig opgeven en ik in elkaar stuik. Het volgende moment lig ik op mijn rug op de grond en staar naar het industriële dak van onze sporthal. Mensen rennen uit alle richtingen naar me toe. Coach werpt zich op zijn knieën terwijl hij naar de hand op mijn borst reikt. Hij knijpt in mijn vingers en zegt me dat alles in orde zal komen. Dat ik enkel adem moet halen.

Het voelt aan alsof ik doodga. Misschien is dat ook wel zo.

Ziek, misselijk.

Duisternis.